

{phocagallery

view=category|categoryid=128|imageid=4542|detail=0|displayname=1|displaydetail=1|displaydownload=1|float=left|imageshadow=shadow1}Veru už 50 rokov sa vraciam hore Levošom domov na Skýcov .Aj teraz sa chcem aspoň na chvíľu v spomienkach vrátiť do čias, keď som ešte ako chlapec spolu s mojimi rovesníkmi práve tu v Leveši chytal pstruhy či raky. Boli sme dobrá partia, vždy a všade spolu. Tak nás aj poznali --Števkó Havran, Janko Janúšov, Števkó Francíkov a ja. Boli sme vždy pri všetkom aj nás volali štvorlístok. Nechýbali sme tam, kde bolo niečo dobré, ale najmä zlé sa bez nás neobišlo. A práve tento potok Leveš bol naším prístavom. Ved' nikde nablízku nebolo možné si v letných horúčavách urobiť kúpalisko. Tu sme si našli miesto, kde bolo koryto rieky najhlbšie. Z kameňov sme urobili hate, hrádze, a keď voda v našej hrádzi bola aspoň po pas, už sme mali kúpalisko.

Voda bola studená ako ľad, takže sa v nej veľmi kúpať ani plávať nedalo. Iba tak do nej vbehnúť a rýchlo sa prebrodiť na druhý breh, na trávičku. Pravda, tieto radovánky sme si mohli dovoliť len uprostred leta, keď slniečko poriadne páliło. To bolo naše leto, letné hry a radovánky! Takto sme sa schádzali nielen chlapi ale aj dievčatá a nebolo to len o opaľovaní a kúpaní v plavkách či v iných kúpacích úboroch. Dievčatá si vyzliekli blúzky a sedliacke sukienky, zostali len v takej košielke. Nebola to kombinetka ako dnes, len taká platená doma šitá košeľa s ramienkami, alebo len okolo krku vystrihnutá a na pleciah zošitá. A keď dievča v takejto košielke vbešlo do vody, nadvihla sa jej, zostala na hladine a my sme mali možnosť vidieť dievčenský zadoček, s čím sme vlastne aj dopredu počítali. Často sme preto dievčence nasilu naháňali do potoka. Lenže staršie sa nám aj na odpor postavili, kameňmi nás vyhádzali a nakoniec nás aj do vody hodili. Máčali nás ako mačence a naháňali nás veľkou viazanicou žihľavy. Boli to pravé bojovníčky -- Marka Kuchnova, Irenka Gedianova, Helenka Hopcova, Irenka Kešelova. Zábave

nebolo konca kraja, ale niekedy to aj neslávne skončilo. Spomínam si na jeden nevydarený deň, keď sem sa hrali na šugiar. Čo to vlastne bolo? Nuž taký živý bič. Deti sa chytali za ruky, vpredu bol najsilnejší a začali. Bežali, bežali, a keď už boli poriadne rozbehnuté, prvý zabočil doľava a hneď doprava, všetkými to švihlo, ale najviac tým posledným, ktorý priam odletel. Záležalo na jeho šikovnosti, ako dopadol. Nuž a raz to dopadlo takto. Kúpali sme sa, kúpali a nevšimli sme si, že blízko v tráve

je osie hniezdo. Spravili sme si šugiar, rozbehli sme sa, roztočili sme a ten čo bol na konci, odletel tak nešťastne, že pristál priamo v osom hniezde. Ktože to bol? Veru Ferko Hejtúrov. No to ste mali vidieť. Pobúrené

osy sa na neho vyhrnuli a pustili sa aj medzi nás. Každému sa ušlo nejakej žihadlo. Hoci sme skúšali rôzne formy záchrany, hádzali sme sa do vody, utekali preč, nič to nepomohlo. Osy si nepreberali, chlapec, dievča, holý, oblečený. Najhoršie dopadla Marka Pekárová zo svojimi krásnymi kučeravými vlasmi, lebo osy sa do nich zaplietali a pichali, pichali. Všetky dievčence ju potom ratovali. Po takomto nešťastnom závere nášho šantenia sme sa rýchlo pratali pod krídla

## Šugiar

Napísal Mgr. Jozef Zvolenský

Piatok, 20 Marec 2009 14:09 - Posledná úprava Sobota, 21 Marec 2009 14:11

---

našich starých materií, ktoré nám poskytli prvú pomoc. Natreli nás „borcesom“, tak sa volala vtedy alpa, alebo octom a pritom nám nechtom vytrhávali z kože žihadlá.

Nuž takéto boli naše hry pri pasení husí či kráv, sami sme si ich vymýšľali.

napísal Jozef Belica ml.